

Sag (Afskyldelse). Jo, det kan dog hænde, at det er en Feltherres ligefremme Pligt. Hvis denne Sag har den Betydning, som Mindretallet mener, maa det være Ministerens Pligt at gjøre det i dette Tilfælde. En praktisk Vanfelighed er der ganske vist derved, thi for mig stiller det sig ikke klart, hvorledes den høitærede Conscilspræsident skulde kunne gjøre denne Sag til et Kabinetsspørgsmaal ligesom en anden Sag. Der- som Ministeren siger: Hvis I ikke vedtage denne Traktat, gaar jeg min Bet. horer der ikke megen Spaadoms-gave til at sige, at saa bliver Traktaten forkastet. Det vilde være det sikreste Middel til at faae den forkastet, hvis Ministeren sagde: Jeg kan ikke forsvare at blive, hvis I forkaste den. Da tror jeg virkelig, at mange flere, end man maaste tror, vilde gribe til for for saa billigt Kjøb at faae den Anstødssten bort, som vi antage lig- ger veien for Landets heldbringende Udvikling. Jeg er overbevist om, at naar man kunde undersøge Hjertet og Nyren, vilde der være mange flere, end man tror, ikke alene i dette Thing, men ogsaa i det andet Thing, som med Ryshaand vilde gribe til. Altsaa den høitærede Minister vilde opnaa affurat det Modsatte af, hvad han ønskede. Han vilde faae Traktaten forkastet. Paa sædvan- lig Maade kan han saaledes ikke gjøre denne Sag til et Kabinetsspørgsmaal. Det er en Illustration til vore Forfatningsforhold, som de fortolkes i Dieblirket, at end ikke et Kabi- netsspørgsmaal kan stilles paa sædvanlig Maade; ogsaa det maa som alt Andet stilles paa Hovedet. Den høitærede Minister maatte sige: Jeg har med stor Nøje faaet indgaet en Traktat med Spanien, og jeg kommer nu til Eder for at bede Eder om at vedtage den. Jeg siger ikke, at hvis I ikke vedtage den, gaar jeg min Bet, men jeg siger, at hvis I ere saa gode at vedtage den, saa skulle I til Belønning derfor faae det Resultat, I saa længe have ønsket, nemlig at jeg gaar min Bet. Ja, saaledes er virkelig Forholdet; det er den eneste korrekte Maade, hvorpaa Spørgsmaalet i dette Tilfælde kan stilles. Altsaa, hvis det ærede Mindretal virkelig er saa opjat paa at faae denne Sag gennem- ført, i den Grad anser det for en patriotisk Pligt for alle Parter at faae den gennem- ført, maa det ærede Mindretal, der dog maa formodes at have ikke ringe Vægt overfor

Kabinettets Chef, faae ham til at stille Kabi- netsspørgsmaalet paa den Maade, jeg sidst nævnte. Saa vilde alle vi her komme i sæl Fristelse til at stemme for Traktaten, selv om vi ellers ikke vilde det, og det er muligt, at den saa blev vedtaget. Med Sikkerhed kan man jo ikke sige det, men jeg tror, at jeg turde holde paa, at den saa blev vedtaget. Jeg skal ikke gaa ind paa at drøfte Realiteten af de Forslag, her foreligge. Det er allerede slet; de ere saaledes behyste fra forskjellige Sider, at jeg kan indfrænte mig til at ud- tale min personlige Mening derom. Per- sonlig er jeg mest stemt for det Forslag, der er fremkommet fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage). Jeg tror med ham, at det ikke vilde være rigtigt, at — ja, undskyld, at jeg bruger det Udtryk — kaste for Meget bort af de Stats- indtægter, vi for Dieblirket have, og det fore- kommer mig, at det vilde være en betænkelig Sag ogsaa overfor en kommende Regjering. Der kommer dog vel nok engang en ny Regjering, og den vil ogsaa, saaledes som det tidligere er sagt, behøve Penge. Det er derfor ikke rigtigt at skære Iveret bort fra den Ko, man agter at malle. Der kommer Opgaver ogsaa for et nyt Ministerium og mange flere Opgaver for dette end for det nuværende eller for noget andet tidligere eller senere Ministerium, thi der har nu dhyngt sig en saadan Mængde Opgaver op under den mangeaarige Stilstand, at Kravene ville reise sig med Nødvendighed og medføre overordentlig mange Udgifter, meget større end de, man har beregnet. Efter min Me- ning vil det være det Forsigtigste ikke at opgive for mange Indtægter, Ifføndt vi altid kunne faae Kompensation. Jeg er nu en stor Ven af at faae en høi Kompensation i Brændevinsafgiften. Deri kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Mourad), at man ikke kan forhøje Brændevinsafgiften, fordi man nedsætter Vinafgiften. De to Ting have Intet at skaffe med hinanden. Med Hensyn til Brændevinsafgiftens Er- læggelse gjør ogsaa et socialt Element sig gjældende, som slet ikke eller i alt Fald ikke i det Omfang gjør sig gjældende med Hensyn til Vinafgiften. Det er et Hovedhensyn, som ogsaa har gjort sig gjældende i andre Lande og der viist sig meget nyttigt. S